

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci navrhovatelky: **N. M.**, proti odpůrci: **Okresní soud v Sokolově**, se sídlem K. H. Borovského 57, Sokolov, v řízení o návrhu ze dne 31. 3. 2014,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel dne 3. 4. 2014 podání, v němž navrhovatelka uvedla, že podává „žalobu“ na Okresní soud v Sokolově. Z obsahu tohoto podání, jakož i z přiložených listin, vyplývá, že označený okresní soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2014, č. j. 34 C 246/2013, uložil navrhovatelce jako žalované povinnost uhradit společnosti RWE Energie, a.s. částku 3331,93 Kč s úroky z prodlení. Dále okresní soud uložil navrhovatelce zaplatit společnosti RWE Energie, a.s. na náhradě nákladů řízení částku 3546 Kč. Navrhovatelka s tímto rozsudkem okresního soudu nesouhlasí, přičemž tvrdí, že dlužnou částku již uhradila prostřednictvím záloh. Okresní soud podle jejího názoru o věci nesprávně rozhodl a tím porušil její lidská práva a poškodil její jméno. Závěrem se navrhovatelka domáhá rovněž toho, aby Nejvyšší správní soud uložil okresnímu soudu, společnosti RWE Energie, a.s. a advokátovi této společnosti pokuty ve výši 20 000 Kč.

Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení.

Soudy rozhodující ve správním soudnictví, tedy krajské soudy a Nejvyšší správní soud, poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pravomoc těchto soudů je upravena v ustanovení § 4 odst. 1 a 2 s. ř. s. Soudy ve správním soudnictví rozhodují a) o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, b) o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a d) o kompetenčních žalobách. Ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí, c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Pravomocí Nejvyššího správního soudu, upravenou v § 12 s. ř. s., je zajišťovat jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví

jednotu a zákonnost rozhodování, a to rozhodováním o kasačních stížnostech, případně o dalších věcech, stanoví-li tak zákon.

Navrhovatelka v daném případě napadá rozsudek okresního soudu, jenž rozhodl v občanském soudním řízení o občanskoprávní věci. Soudy ve správním soudnictví, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., přezkoumávají pouze rozhodnutí správních orgánů, nikoliv rozhodnutí soudů v civilních či trestních věcech. Byť v některých případech mohou i tyto soudy vystupovat ve veřejnoprávních vztazích v postavení správních orgánů, v dané věci tomu tak není, neboť se jedná o rozhodnutí soudu v občanském soudním řízení. Přezkum rozhodnutí soudů v občanském soudním řízení není v pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud se tudíž nemohl přezkumem navrhovatelkou označeného rozsudku okresního soudu zabývat a nemělo by z uvedených důvodů ani žádný smysl postupovat její podání některému z krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Obdobně nemohl Nejvyšší správní soud rozhodnout ani o uložení pokuty podle předmětného návrhu, neboť správním soudům soudní řád správní ani jiný zákon takovou pravomoc nepřiznává.

Brojí-li navrhovatelka proti uvedenému rozsudku okresního soudu, je třeba navíc konstatovat, že byla v tomto rozsudku řádně poučena o tom, že se proti němu nelze odvolat. Jedná se totiž o rozhodnutí o peněžitém plnění nepřevyšujícím (bez příslušenství pohledávky) 10 000 Kč (§ 201 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Domnívá-li se tedy navrhovatelka, že rozsudkem okresního soudu bylo porušeno její ústavně zaručené základní právo nebo svoboda, mohla se v příslušné zákonné lhůtě 60 dnů od doručení uvedeného rozsudku domáhat případné ochrany pouze podáním ústavní stížnosti u Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že nemá pravomoc věc projednat ani o ní rozhodnout. Nevyzýval přitom navrhovatelku k odstranění vad návrhu (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), neboť je s ohledem na jeho obsah zřejmé, že ani po případném doplnění by nedostatek podmínek řízení nemohl být odstraněn.

Vzhledem k tomu, že v dané věci nejsou splněny podmínky řízení a pro tento neodstranitelný nedostatek nelze v řízení pokračovat, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. o odmítnutí návrhu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu